Gheorghe Rogoz - **Experimentul**

D-zeu era îngândurat; mai mult decât atât: era îngrijorat.

Crease omul ca Organizare Moleculară aproape după chipul şi asemănare Lui. Îi dădu-se o planetă model: TER-RA, terra-formată sub influența soarelui RA, de o complexitate deosebită. Era un Experiment de perspectivă.

Plecase apoi spre alte constelații pentru a aprinde şi acolo flacăra vieții pe alte mii de planete. Putea controla totul în afară de Timp. Nemuritor, timpul nu-l afecta pe El, dar acționa asupra creațiilor sale.

După mii de mii de ani revenise la unul din primele sale experimente, OM-ul. Era îngrozit de ceea ce a găsit. Ființa ce se preconizase a atinge perfecțiunea, degenerase groaznic. Preceptele morale cu care o înzestrase genetic zăceau în mocirla decadenței. Idealurile mărețe inoculate în subconştientul materiei inteligente erau subordonate acum poftelor mărunte, degenerative. Capacitatea de autoperfecționare se regăsea doar în patimile autodistrugerii.

Un experiment total nereuşit. Existau şi excepții, dar fenomenul trebuia privit în totalitatea şi grozăvia momentului. Privea şi nu-I venea să creadă. Nici nu mai putea fi vorba de soluții de remediere sau compromis.

Era înspăimântat nu numai de ceea ce vedea, iar El vedea totul. Grija cea mai mare I-o provoca „originea" experimentului, deci El Însuşi.

Crezuse că Se cunoaşte în complexitatea şi capacitatea Sa infinită, dar avea în față proba vie că se înşelase în aprecieri. Existau în El laturi necunoscute, de un potențial pericol imens. Se crezuse perfect şi răspândise peste tot elementele perfecțiunii Sale; se amăgise singur. Nimeni nu-L atenționase niciodată. Până acum, când Om-ul I-a arătat concret o altă față a Sa. Nu-L mai interesa de ce şi cum reuşise Om-ul să ajungă aşa. Problema era că exista în El „ceva" ce determinase în Om asemenea evoluții-involuții; iar acel „ceva" scăpase de sub control. Acel „ceva" exista deci şi în El, iar El nu-l sesizase până acum. Acel „ceva" exista acum „împrăştiat" în mii de universuri, necunoscute unul altuia, iar El nu putea şti cum evoluaseră

acestea. Capacitatea Lui, considerată infinită, era limitată la nivelul galaxiilor. Distanțele enorme dintre acestea le făcea practic autonome; era necesară prezența Lui în fiecare pentru a putea controla ceva, iar aceasta făcea din Timp, aliatul Lui de obicei, un duşman acum. El crea, dar Timpul modela.

Când şi-a dat seama ce făcuse Timpul cu Om-ul, s-a gândit pentru prima oară că poate Timpul este mai mult decât un simplu Timp; poate un Creator chiar mai puternic decât El. Va trebui să se ocupe serios de această problemă. Timpul să fie oare Creatorul, sau poate există un alt Creator Suprem care-I controlează şi pe Ei doi. Nu L-a simțit niciodată; dar oare Om-ul î-L simte pe El aşa cum simte Timpul ? Cu siguranță nu. Timpul să fie oare cauza atâtor degenerări ? …

Se punea întrebarea: de ce nu L-a afectat şi pe El ? Era vorba doar de relativitatea Oamenilor sau şi a Lui ?

Dacă El nu era perfect, nici viitorul universurilor create nu putea fi perfect.

Era suficient să degenereze câteva , iar „molima” să se întindă.

O soluție ar fi fost Sistemele de Universuri Paralele individual controlate, dar nu se gândise la aşa ceva.

Deşi inițial nu intenționase, acum se gândea dacă ar exista vre-o soluție pentru Terra. Soarele Ra mai avea o durată de existență relativ foarte mare față de speranța de viață a civilizației Om.

Rațiunea Îl îndemna să întrerupă Experimentul Om. Un sistem stelar în plus sau în minus nu conta prea mult. Dar aici exista ceva din El, ceva necunoscut, imprevizibil. Putea aproape totul, fapt ce presupunea că nu-şi cunoaşte limitele. Undeva, în El, ceva esențial Îi „scăpa”.

S-a decis. Va rămâne o perioadă aici. Îi va urmări, dar nu va interveni în nici un fel, dacă va dori să vadă „pe viu” exacerbarea propriilor Lui deficiențe.

La o primă analiză estimase la până la 1000 de ani perioada în care cei de pe Terra se vor auto-extermina ; timp avea la dispoziție.

Orgolios, se întreba dacă chiar greşise cu acest experiment nefericit, care, prin învățăturile pe care le putea trage , se dovedea acum deosebit de util pentru civilizațiile mai noi ale altor universuri.

Va avea grijă să nu mai scape de sub control până la auto-distrugere; perioada putea fi mult mai scurtă. El estimase maximul.

Viața pe Terra îşi urma firesc cursul nefiresc. Mulți se mai rugau la El să-i ajute, dar El nu Îşi mai permitea să facă nimic. Oamenii nu ştiau, dar ei erau acum utili aşa cum erau de fapt: fără nici un D-zeu.